

ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍԻ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ

Ի՞նչու այսպէս խրաովեցիր դուն իմ հոգին,
 Քաղցրիկ ընկեր իմ մանկութեան,
 Կը սպասէի վերադարձիդ երբ անձկագին՝
 Մեկնեցար դուն յաւերժութեան:

Կը սպասէի վերադարձիդ երբ անձկագին,
 Դուն եղար յուշ, յուշամատեան.
 Տարիք քեզ հետ մնացորդ իմաստն ալ այս կեանքին,
 Կեանքն է հիմա ծանրը պատեան:

Մեկնեցար դուն յանկարծակի, անվերադարձ,
 Սուգուեցար ծոցն ոչընչութեան. . .
 Ունայնութիւնն այժմ աւելի է բանձրացած. . .

Այցի եկուր գոնէ երբեմն երազներով,
 Երբանք մէկտեղ մեր մանկութեան,
 Պահ մ'օրօրութիւն հին օրերու պատրանքներով...

* * *

Բայց կը հանգչիս հիմա մեր սուրբ հողի զբրկին՝
 Ինչպէս մանուկը ծոցն իր մօր,
 Շիրմիդ վերեւ Արարատեան կապոյտ երկին
 Ու զանգերու հունչ եւ օրօր:

Պիտ' քրնանաս անդայր, անմասն պիտ' չըմբնաս
 Բայց հայրենի մեր նոր կեանքին,
 Սընունդ ու բոյր, բոյր ու զեփիւռ պիտի դառնաս
 Ու մասնակցիս դուն իր բերքին:

Սիւքին մէջ դուն՝ պիտի դառնաս շրշունչ ու շունչ,
 Պիտ' ցօղ դառնաս մեր արտերուն,
 Պիտի դառնաս աղբիւրներու բովիչ մըրմունջ,
 Ու մասնակցիս աշխատանքին մեր պարարուն:

Եւ ո՛վ գիտէ բնութեան զաղտնիքն անմեկին,
 Գուցէ ըզգայ, հըրճուի գուցէ միշտ քու հոգին:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ